

Skleněný
mustek
2016

MIRO SPARKUS

DEVOTUS

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Miro Sparkus © 2016

Ilustrace: Monika Vyžďurová © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-129-7

OBSAH

**DEVOTUS
(1. DÍL)**

**DEVOTUS
(2. DÍL)**

**DEVOTUS
(3. DÍL)**

**DEVOTUS
(4. DÍL)**

**DEVOTUS
(5. DÍL)**

**DEVOTUS
(6. DÍL)**

**DEVOTUS
(7. DÍL)**

**DEVOTUS
(8. DÍL)**

**DEVOTUS
(9. DÍL)**

**DEVOTUS
(10. DÍL)**

**DEVOTUS
(11. DÍL)**

**DEVOTUS
(12. DÍL)**

**DEVOTUS
(13. DÍL)**

**DEVOTUS
(14. DÍL)**

**DEVOTUS
(15. DÍL)**

Miro Sparkus – Devotus

V této Fantasy povídce jsem nechal svou mladistvou fantazii, ať si letí, kam se jí zachce. Osobně, jako autor, jsem se v této povídce dokázal krásně uvolnit a relaxovat. Přeji to samé i Tobě, čtenáři.

Svět je zahalen tajemstvími, která pravděpodobně zůstanou nezodpovězena.

*Tajemný Devotus přichází
a s ním,
i tento příběh.*

DEVOTUS

(1. DÍL)

V malém městečku Kaden, ležícím na severu království Tramors, se události poslední doby točily pouze a jen kolem zvolení nového starosty. Byl jím teprve dvacetiletý muž s nepřilíš dobrou pověstí, Libren. Bývalým starostou byl jeho otec, který zahynul záhadnou smrtí. Libren svou funkci zdědil díky otcově poslední vůli, a jak bylo ve městě zvykem, závěť byla nenapadnutelná a musela se vyplnit. Hlavně díky tomu Libren zvítězil v tamních volbách. Ostatní kandidující se totiž dobrovolně vzdali své účasti a na přání svého uznávaného starosty zvolili jeho syna. Libren ve městě nevyrostal. Od dětství žil a studoval v hlavním městě království, v Pragenu. Do města přišel teprve nedávno a bývalá, uznávaná hlava města ho představila veřejnosti před třemi týdny. Hned další den poté se objevily podivné zvěsti spjaté s Kadenským lesem, který sloužil jako hlavní zdroj financí a dával práci většině obyvatel. Ať už dřevorubcům, hajným, či jen malým zemědělcům, kteří čerpali vodu na zavlažování z říčky protékající lesem. Toho dne se v lese našla těla pěti uhynulých srnců. Po bližším ohledání se ukázalo, že žádný z nich nejevil sebemenší náznaky nemoci, a jelikož ani na jejich tělech nebyly nalezeny žádné stopy násilí, nedokázali povolání ranhojiči určit příčinu smrti. Následující dny byla nalezena těla dalších mrtvých zvířat. Nakonec vše vyvrcholilo nálezem mrtvého těla samotného starosty. Lidé se od té doby báli do lesa vstoupit a nikdo neměl odvalu zjistit, co že se to vlastně stalo. Libren však slíbil na svou čest, že zjistí pravdu. Měl to ovšem nelehké. Dřevorubci zastavili veškeré práce a město se tak potácelo ve finančních potížích. Jedinou dobrou zprávou snad bylo, že zemědělci na svých polích pracovat neustali. Librenova nařízení k pokračování dřevorubeckých prací nevedla k úspěchu. Vše došlo až tak daleko, že Kaden začal dovážet potřebné dřevo ze sousedních měst.

Lidé, kteří byli na lese přímo závislí, se odstěhovali. Zůstali jen ti staří, věrní a ti, kteří neměli kam jít.

„Pomoc, pomoc,“ šířilo se ulicemi města v brzké ranní hodině. Volání vycházelo od rodičů sedmnáctileté Very Krůzové, „naše dcera zmizela! Není po ní ani stopy. Najděte ji, prosím,“ naléhali oba rodiče, „prosíme vás z celého srdce. Je to jediné, co nám v životě zbývá.“

Pátrání se rozběhlo na plné obrátky, avšak bez výsledku. Hledalo se od samotného rána až do večera. I přes naléhání Veriných rodičů se nikdo neodvážil vstoupit do lesa. „Prosím vás, co by tam dělala? Kdo by ji tam vodil? Nikdo není takový blázen,“ uklidňoval strážník Korin Verinu matku Elizabeth a otce Davida Krůze, „všem je líto vaší dcery, ale každý máme strach o své životy. Přes noc se nikomu nechce riskovat. Ráno začneme s pátráním nanovo.“

„Ale ráno už může být mrtvá!“ okřikla ho Elizabeth se slzami v očích a zoufalstvím v hlase. Její manžel, středně starý, statný muž, ji objal a snažil se ji utiшит. Strážník se raději pomalu vzdálil.

Pozdě večer v lese

Spoutanou Veru vláčel neznámý muž lesem. „Pojď a necukej se, stejně to máš marný!“

„Nechte mě být, pusťte mě, hned!“ zuřila dívka štíhlé postavy a výškou okolo sto sedmdesáti centimetrů.

„Ale, ale, ty ses nějak rozeřvala. Zavři klapačku a dělej!“ vrazil Veře nepříjemnou facku, která ji poslala k zemi. Okamžitě ji zvedl na nohy a vláčel ji dále.

Vše z dále kdosi pozoroval. Pro jeho oči byla temnota lepší než to nejjasnější světlo. Pomalu se plížil a sledoval neznámého muže, jak nelítostně táhne Veru klacky a kamením. Schovával se za stromy a postupoval za nimi. Už se chystal k činu, když vtom se ozvalo šustění v křoví. Opět se skrčil za listnatý strom, který měl nejbliže.

„Slyšela jsi to? Co to bylo, ty děvko!“ otočil se vystrašeně asi padesátiletý chlapík. Tvář měl pošpiněnou a věci potrhané. Jeho postava byla pohublá, jakoby několik dnů pořádně nejedl.

„Prosím, já nevím, pusťte mě a utečme! Jsme přeci v lese, cožpak nevíte, co se tu děje?“ snažila se Vera vykrotit ze sevření.

„Co by se tu mělo dít? Je to normální les, jako každý jiný!“ cloumal se svou zajatkyňu.

Miro Sparkus – Devotus

„Není to les jako každý jiný!“ bránila se Vera. Vtom ze křoví vyběhl malý zajíc, jehož probudil křik otrhance, co chtěl jistě prodat pohlednou Veru do otroctví.

„Vidiš, byl to jen hloupý zajíc, tak pohni a jdeme!“

„Já nikam nejdu! To mě raději zabijte, myslíte si, že nevím, co se mnou chcete udělat!“ vztekala se Vera a zoufale se pokoušela přidržet kmene stromu.

„Ať víš nebo ne, mrtvá mi jsi k ničemu, tak vstávej a pojd’!“ zločinec dostával záchvat nepřičetnosti. Tloukl Veru pěstí. Po několika ranách Vera začala ztrácet vědomí, když vtom se ozval něčí hlas: „Tohle není pěkné.“

Násilník leknutím zvedl oči a hned po té padl k zemi jako podřátý a zemřel. Vera se z posledních sil snažila zjistit, co se kolem ní odehrálo. Myslela si, že už ji nic nezachrání. Z pocitu jisté smrti ji opustil veškerý strach. Chtěla se podívat na svého zachránce, ale neměla dost síly, aby zvedla hlavu. Zahlédla jen lidskou postavu zahalenou do tmy a omdlela.

DEVOTUS

(2. DÍL)

Mlha převlékla krajinu do hororové podoby. Bylo sychravo a chladný vítr štípal Veru do tváří. Ta se probudila do šerého rána přikryta listím a jehličím, díky kterému přes noc neumrzla. Listí a jehličí bylo svázáno způsobem, který Vera nikdy před tím neviděla. *Jak mohl někdo udělat něco takového?* Netušila, jak se dostala na kraj lesa a jen matně si vybavovala včerejší noc. Vzpomínky se jí zjevovaly jen útržkovitě. Vera ze sebe shodila záhadnou přikrývku a vstala.

„Haló, slečno, počkejte!“ ozval se za jejími zády neznámý hlas.

„No ano, jste to vy, ta mladá slečna, kterou všichni hledají,“ prohlížel si ji mladý muž.

„Všichni?“ nechápala Vera a snažila se rychle rozpomenout.

„No samozřejmě, co se divíte? Odejdete si a nic neřeknete. Vaši rodiče jsou vyděšení a zburcovali celý Kaden,“ usmíval se mladík prohlížející si rozčuchané vlasy na Verině hlavě.

Vera si okamžitě vzpomněla na své rodiče a při pomýšlení, jaký o ni museli mít strach, jí přeběhl mráz po zádech. *Bojí se o mě, když lezu na strom, natož teď.* Problesklo jí hlavou. „Musím rychle za nimi. Ale kdo jste vlastně vy? Ještě vás neznám,“ prohlížela si pro změnu Vera neznámého člověka.

Stál před ní poměrně mladý muž se sympatickými rysy ve tváři a příjemným hlasem. „Ach, promiň mi, nepředstavil jsem se. Jsem tu nový. Tedy, spíš staronový. Přijel jsem za svou babičkou, je nemocná a já jí toho ještě musím mnoho říct. Jmenuji se Silven Ry...“

„Ryský?“ dokončila Vera větu za něj.

„Ano, myslel jsem si, že jsi o mně slyšela,“ přitakal Silven.

„Ano, vaše babička je moc hodná paní. Vyprávěla mi o svém vnukovi, takže to jste vy. Je dobře, že jste přijel. Moc si to přála. Nebylo od vás hezké, že jste ji nechal tak dlouho samotnou.“ rozpomněla si Vera na dlouhé rozhovory, které vedla se starou paní.

„Je to složitější, nechci o tom mluvit, promiň,“ nastolil Silven